

hold til vedkommende Kommuners Udgifter i visse Retninger. Det er dog, forekommer det mig, det mest rationelle, man kan tænke sig, dette at ville fordele et Tilskud, som man giver til Kommunerne, fordi de ere trængende, fordi de trænge til en Understøttelse, fordi de have større Udgifter, end de vel kunne taale — efter de Udgifter, de have. — Og naar Regeringen selvfølgelig skelner mellem den Del af Beløbet, der skal falde til Amtskommunerne, og den Del, der skal tilfalde Sognekommunerne, og indfører en forskellig Fordelingsbasis for disse forskellige Kommuner, saa forekommer ogsaa dette mig at være meget sundt og fornuftigt set. Den Del, som Amtsfonden skal have — de $\frac{2}{5}$ af Tilskuddet til Landkommunerne, medens selve Sognekommunerne faa $\frac{3}{5}$ — skal fordeles i Forhold til Gennemsnittet af den samlede Udgift til Justits-, Politifattig- og Medicinalvæsen i Aarene 1896—99. Og for Landkommunerne foregaar Fordelingen af det Beløb, der skal tilfalde dem, i Forhold til Udgifterne til Skole- og Fattigvæsen og Alderdomsunderstøttelse, alt efter Gennemsnittet for en vis Tid. Det forekommer mig at være en saa simpel og praktisk Fordelingsmaade, at jeg ikke kan tænke mig, at man ikke skulde kunne samles og enes om at foretrække den for det formelle Fordelingsgrundlag, som man hidtil har holdt paa. — Hvad den Landkommunerne tilfaldende Del af Brændevinsafgiften angaar, saa skal den efter Lovforslagets § 4 fordeles mellem Sognekommunerne i Forhold til deres Folketal ved sidste Folketælling.

Foruden disse Bestemmelser, der gaa ud paa Tilskuddets Størrelse og Tilskuddets Fordeling, indeholder nu dette Lovforslag ogsaa Bestemmelser, der tilsigte, at de Beløb, der komme Landkommunerne til gode, virkelig ogsaa komme Hartkornet til gode. Bestemmelserne herom skal jeg ikke læse op, de ærede Medlemmer kende dem. Jeg skal blot bemærke, at i Forbindelse hermed staar ganske naturligt det Spørgsmaal, som nu har været saa stærkt omdebatteret i de sidste Dage, nemlig Spørgsmaalet om Ejendomsskylden, om Hartkornets Fiksering, og med Hensyn til dette Punkt kunde jeg nok ønske at gøre nogle Bemærkninger, idet det jo ikke kan undgaas, at man ved ethvert af disse Lovforslag kommer ind paa denne Sag. Nu syntes jeg, at der var falt nok derom under den foregaaende Sag, og jeg opsatte derfor til denne Sags Behandling, de Bemærkninger, jeg kunde have at gøre med Hensyn til dette

Punkt. Imidlertid maa jeg dog, forinden jeg kommer ind derpaa, vende et Øjeblik tilbage til det ærede 4de Medlem for 10de Kreds. Han udtalte sig i Gaar angaaende dette Spørgsmaal og fremsatte særlig nogle efter min Mening højst mærkelige Betragtninger om Hartkornsskatten, som jeg derfor vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Det ærede Medlem udtalte, at det Princip, som Regeringen her fulgte, var et Princip, der var ganske uantageligt for Jordejerne, man kunde ikke gaa ind paa det, nemlig det Princip, at de gamle Hartkornsskatter ere en uforanderlig, paa Ejendommen hvilende Kanon. Det gør mig ondt, men det maa virkelig det ærede Medlem finde sig i, det kan han ikke komme fra; om han vil finde sig i det, er ganske ligegyldigt, thi det er Lov her i Landet, og jeg antager, det ærede Medlem vil følge Loven og underkaste sig Loven. Men det er jo ikke Regeringens Paafund, det er ikke Regeringen, der finder paa at sige, at det er en uforanderlig Afgift, det staar med rene og tydelige Ord i Forordningen af 24de Juni 1840 § 2. Det staar der aldeles bestemt, og det staar der med disse Ord: at det da fastsatte Beløb af Landskatten skal „vedblive at hæfte paa Ejendommen som en fast aarlig Afgift under Navn af Gammelskat.“ — Saa spørger det ærede Medlem: „Hvad er dette, en uforanderlig Skat?“ Og saa drager han derudaf, af Begrebet uforanderlig, visse Slutninger, som det ærede Medlem siger ere aldeles logiske. Han siger da, at det at opstille Hartkornsskatterne paa denne Maade er identisk med at gøre dem til 1ste Prioriteter i vedkommende Ejendom, en saadan Kanon maa kunne omsættes i Kapital, og Resultatet bliver, at Staten har 1ste Prioritet i al Landets skyldsatte Jord. Vistnok er det saaledes, at en Afgift som denne, der indflyder med et bestemt og uforanderligt Beløb, ganske svarer til en Rente af en bestemt Kapital, derimod har jeg ikke det mindste at indvende, og jeg vil kun gøre den lille maaske mere formelle Bemærkning derved, at Statskassen ingenlunde vil faa første Prioritet, thi forud endogsaa for Statskatterne gaar Sikkerheden for Tienden, og saa vil det altsaa i Virkeligheden være Tiendejerne, der ville faa den første Prioritet, men det ærede Medlem siger, at denne Uforanderlighed ogsaa gælder for de kommunale Hartkornsskatter. Det er netop det, som er den store Fejltagelse, thi medens Gammelskatten ikke kan forandres ved nogen Foranstaltning — und-